

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej veci navrhovateľa: **I. P.**, nar. X., bytom Z., K., proti odporkyňi: **Sociálna poisťovňa - ústredie**, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o výšku starobného dôchodku, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. januára 2012, č. k. 20Sd/213/2011-33, takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. januára 2012, č. k. 20Sd/213/2011-33, **potvrďuje**.

Účastníkom i náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Krajský súd rozsudkom z 10. januára 2012, č. k. 20Sd/213/2011-33 potvrdil rozhodnutie odporkyne č. X. zo dňa 14. júna 2011, ktorým podľa § 259 ods. 1 zákona č.

461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z. z., § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a čl. 16 Zmluvy medzi SR a Kanadou o sociálnom zabezpečení priznala navrhovateľovi starobný dôchodok od 01. januára 2003 v sume 785,- Sk mesačne. O trovách konania rozhodol tak, že navrhovateľovi nepriznal právo na ich náhradu.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že navrhovateľ nespĺnil podmienku potrebnej doby 25 rokov zamestnania v Slovenskej republike podľa § 21 ods. 1 písm. e/ zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, preto požiadavku navrhovateľa na priznanie starobného dôchodku od 60. roku veku krajský súd nepovažoval za dôvodnú. Vzhľadom na doby poistenia v Kanade odporkyňa podľa článku 16 zmluvy medzi Slovenskou republikou a Kanadou, ktorá nadobudla účinnosť dňa 01. januára 2003, započítala do potrebnej doby poistenia i tieto doby a až uvedeným dňom účinnosti zmluvy navrhovateľovi priznala starobný dôchodok. Krajský súd mal za preukázané, že čiastkový starobný dôchodok, určený ako podiel, ktorý zodpovedá pomeru doby zamestnania získanej v Slovenskej republike k úhrnnej dobe zamestnania v oboch zmluvných štátoch, bol navrhovateľovi vymeraný v súlade so zákonom. Taktiež ďalšie požiadavky navrhovateľa o započítanie ďalších dôb zamestnania krajský súd nepovažoval za dôvodné, lebo navrhovateľ hodnovernými dôkazmi podmienky na ich započítanie nepreukázal.

Proti tomuto rozsudku navrhovateľ podal včas odvolanie. Z jeho obsahu vyplýva, že namieta výšku priznaného dôchodku vzhľadom na nezapočítanie všetkých dôb zamestnania v Slovenskej republike. K chýbajúcim dokladom ohľadne ním odpracovaných rokov uviedol, že ide o lajdáctvo úradníkov a ku skartácii dokladov došlo bez jeho zavinenia.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhla rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 250s OSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 21 ods. 1 písm. e/ zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v spojení s § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov

občan má nárok na starobný dôchodok ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 60 rokov.

Z rozhodnutia odporkyne vyplýva, že navrhovateľovi započítala pre nárok na starobný dôchodok doby zamestnania v Slovenskej republike doby poistenia od 20. septembra 1951 do 20. októbra 1951, od 29. apríla 1953 do 30. apríla 1954, od 03. septembra 1954 do 03. septembra 1954, od 01. novembra 1956 do 21. júla 1958, od 14. novembra 1958 do 31. decembra 1958, od 05. februára 1959 do 16. mája 1961, od 19. apríla 1962 do 14. marca 1965 do 31. decembra 1966.

Iné doby zamestnania (poistenia) na území Slovenskej republiky navrhovateľ nepreukázal a ani odporkyni sa napriek jej snahe nepodarilo získať hodnoverné podklady o ďalších, chýbajúcich dobách, v ktorých navrhovateľ podľa svojho tvrdenia pracoval. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že dôkazné bremeno preukázania ďalšej doby zamestnania spočívalo predovšetkým na navrhovateľovi. Odporkyni nemožno klásť za vinu nesplnenie si povinností zo strany bývalých zamestnávateľov. Práve zamestnávatelia boli totiž podľa predpisov o sociálnom zabezpečení povinní predložiť odporkyni riadne doklady o dobách poistenia ich zamestnancov. Odporkyňa môže započítať a zohľadniť iba tie doby zamestnania, ktoré sú preukázané relevantnými podkladmi.

Aj odvolací súd mal za preukázané, že ku dňu dovŕšenia 60 rokov navrhovateľ zákonom stanovenú dobu najmenej 25 rokov na území Slovenskej republiky nezískal. Keďže medzinárodná zmluva s Kanadou o sociálnom zabezpečení nadobudla účinnosť až dňom 01. januára 2003, nárok na starobný dôchodok mu pred 01. januárom 2003 v Slovenskej republike nevznikol.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za súladné so zákonom, a preto rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 a § 224 ods. 1 OSP tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal, pretože navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný a odporkyni zákon priznanie trov konania neumožňuje.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že ak navrhovateľ získa doklady o ďalších dobách poistenia, ktoré mu neboli hodnotené, má možnosť požiadať odporkyňu o zvýšenie starobného dôchodku, a to tri roky späťne od podania takej žiadosti, ku ktorej doklady predloží.

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 24. apríla 2013

JUDr. Viera Nevedelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Bugárová